

Lecții mai greu de învățat

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Și Isus i-a zis: «Du-te, credința ta te-a mântuit.»

Îndată _____ și-a căpătat _____ și a mers pe drum după Isus.”

(Marcu 10:52)

Căruia dintre noi nu i-a fost vreodată rușine de el însuși? Care dintre noi nu a făcut lucruri care îl dor când se gândește la ele și care l-ar face să tresară de spaimă la gândul că alții le-ar putea ști? Mai mult ca sigur, toți am trecut prin astfel de momente.

Imaginează-ți că ești în locul lui Adam sau al Evei după ce au mâncat din fructul oprit. Sau cum s-a simțit Iacov când l-a înșelat pe tatăl lui ca să obțină binecuvântarea în detrimentul fratelui mai mare, fiind apoi nevoit să fugă de mânia fratelui său. Cum mai dormea el noaptea? Sau imaginează-ți că ești femeia prinsă în adulter, „chiar când săvârșea” (Ioan 8:4). Și David a trecut pe acolo, iar Psalmul 32 este expresia și mărturisirea lui amară despre această experiență. Iată de ce Evanghelia este universală, de ce Isus a murit pentru toată omenirea. Oricare ar fi deosebirile dintre noi, ne unește cu siguranță un lucru: toți suntem păcătoși!

În consecință, adevărata educație creștină trebuie să constea în a ne îndrepta spre singura soluție pentru starea noastră jalnică. În această săptămână vom privi la singura noastră soluție, Marele nostru Învățător.

1. De ce oare l-a întrebat Dumnezeu pe Adam: „Unde ești?”

Geneza 3:1-11

Povestirile clasice despre căderea în păcat descriu fructul ca fiind un măr. Dar textul nu spune acest lucru. Era pur și simplu „rodul pomului” (Geneza 3:3). Nu contează ce fel de fruct era. Era interzis să se mănânce din acest pom, pentru că el reprezenta ceva. Reprezenta ispita de a-L lăsa pe Dumnezeu deoparte și a declara: „Pot să fiu standardul propriei vieți. Pot să fiu eu dumnezeul meu. Am autoritate peste lumea lui Dumnezeu.”

Când șarpele i-a determinat pe Adam și pe Eva să mănânce din fructul acestui pom, viețile lor au deviat de pe făgaș. Iar apoi, când și-au dat seama că Dumnezeu era prin apropiere, au încercat să se ascundă „printre pomii din grădină” (Geneza 3:8).

Ce ciudat că Dumnezeu l-a întrebat pe Adam: „Unde ești?”! Cu siguranță, Dumnezeu știa. Poate că a pus întrebarea aceasta pentru a-i ajuta pe Adam și Eva să înțeleagă ce făceau în acel moment, să înțeleagă că se ascundeau ca urmare a ceea ce făcuseră. Cu alte cuvinte, El îi ajuta să vadă consecințele triste ale faptelor lor.

2. În versetele de mai jos, Pavel asociază de multe ori în mod direct ceea ce a făcut Adam cu ce a făcut Isus pe cruce. De ce face Pavel această asociere?

Romani 5:11-19

S-ar putea spune că planul de mântuire este răspunsul lui Dumnezeu la întrebarea lui Adam și a Evei. Ei se ascundeau de Dumnezeu în rușinea și vinovăția păcatului lor, iar Dumnezeu a venit să îi salveze. Fiecare în felul său, și noi am făcut același lucru, și Isus a venit să ne salveze. Întrebarea: „Unde ești?” ne-ar putea fi pusă și nouă. Adică, unde ești tu, în păcatul și vinovăția ta, în raport cu Isus și cu ce a făcut El pentru a te salva din păcat?

Ce soluție oferă educația creștină pentru tendința noastră naturală de a ne ascunde de Dumnezeu?

3. Ce putem învăța din experiența lui Iacov?

Geneza 28:10-17

În relațiile cu restul familiei, Iacov ajunsese să facă niște înșelăciuni cumplite, cu ajutorul mamei sale, și acum plătea pentru ele. Fratele lui îl amenințase cu moartea, iar el devenise un fugar care se îndrepta spre casa unchiului său din Haran. Totul era imprevizibil și înfricoșător.

Într-o zi, Iacov își târăște picioarele prin țărână, și apoi prin întuneric. El se află în mijlocul pustietății, având ca acoperiș doar cerul. Își găsește o piatră pe care o folosește ca pernă și adoarme. Dar starea de inconștientă totală pe care o aduce somnul este întreruptă curând de cunoscutul vis cu scara care se sprijinea de pământ și ajungea până la cer. Îngerii urcau și coborau pe ea.

Apoi aude o voce spunându-i: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tatălui tău, Avraam.” Glasul continuă, repetând făgăduințele cu care Iacov este familiarizat din tezaurul de cunoștințe al familiei: Sămânța ta va fi mare și va fi o binecuvântare pentru toate familiile de pe pământ. „Iată că Eu sunt cu tine”, a continuat glasul, „căci nu te voi părăsi până nu voi împlini ce-ți spun” (Geneza 28:15).

Ellen G. White a scris despre modul în care Pavel, mult mai târziu, „a privit scara din viziunea lui Iacov, reprezentându-L pe Hristos, care a legat pământul cu cerul și pe omul mărginit cu Dumnezeul cel nemărginit. Credința lui era întărită atunci când își amintea cum patriarhii și profeții s-au sprijinit pe Acela care era susținătorul și mângâierea sa și pentru care el își dădea viața.” – *Faptele apostolilor*, p. 512

Iacov se trezește și își spune: „Cu adevărat, Domnul este în locul acesta, și eu n-am știut” (Geneza 28:16). Ce se întâmplă aici este copleșitor! El nu va uita niciodată locul și îi dă un nume. Apoi, îi jură lui Dumnezeu credințioșie pe viață.

De ce caută Mântuitorul să ajungă la noi, în ciuda păcatelor noastre?

Dintre toate începuturile de capitole din Noul Testament, niciunul nu este mai cunoscut decât acesta: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. ... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava Singurului Născut din Tatăl” (Ioan 1:1,14).

4. Ce ne spun versetele următoare despre cine a fost Isus și ce făcea El?

Ioan 1:1-14

Același Dumnezeu care le-a vorbit lui Adam și Evei în grădină și lui Iacov în mijlocul pustietății apare acum *ca o persoană*. Noul Testament afirmă că Dumnezeu a fost *întrupat* în Isus. Prin Isus, noi putem învăța despre voia și calea lui Dumnezeu, deoarece Isus era Dumnezeu.

Capitolul continuă prin a spune că Ioan Botezătorul a fost un predicator atât de convingător, încât și conducătorii religioși din Ierusalim bănuiau că el ar putea fi un om special. Însă Ioan Botezătorul pregătea calea pentru cineva mai mare decât el însuși. Cineva incredibil de special era pe punctul să apară, iar el, Ioan Botezătorul, nu era vrednic „să-l [dezlege] cureaua încălțăminteii” (Ioan 1:27).

A doua zi, Ioan L-a văzut pe Isus și a declarat că El era „Fiul lui Dumnezeu”, pe care L-a numit „Mielul lui Dumnezeu”. Doi dintre ucenicii lui Ioan Botezătorul se hotărâsc să îl urmeze pe Isus. Și, când Isus îi întreabă ce caută, ei îl numesc *Rabbi* (care tâlmăcit înseamnă „învățător”) (Ioan 1:38).

Astfel, Isus este un *rabbi*, un învățător, dar niciodată nu a mai fost vreun învățător omenesc ca El, deoarece El este Dumnezeu. Cu alte cuvinte, Dumnezeu a coborât în lumea noastră luând chip de om, și în acel chip El a activat ca *rabbi*, ca învățător. Nu este de mirare că Ellen White L-a numit pe Isus „cel mai mare învățător pe care lumea L-a avut vreodată” – *Signs of the Times*, 10 iunie, 1886. La urma urmei, acest Învățător era Dumnezeu.

Ce altceva mai este important pentru predare, pe lângă ceea ce spunem?

Isus este Marele Învățător. Adevăratul caracter al lui Dumnezeu strălucește prin învățăturile Sale și, de asemenea, și în viața Lui. Așadar, una dintre relatările Evangheliei este extraordinară – ea ne arată că, atunci când cineva îi întoarce vorba, Isus încă ascultă.

5. Ucenicii lui Isus nu au răbdare cu femeia siro-feniciană și chiar Isus pare să o respingă. Ce metodă a folosit Isus în acest caz, pentru a le oferi o lecție ucenicilor?

Matei 15:21-28

Marcu 7:24-30

Isus Se afla prin părțile Tirului și ale Sidonului, un loc cu mulți străini și înțesat de tensiuni etnice. Locuitorii vorbitori de limba greacă priveau de sus la acești evrei de la țară, care, la rândul lor, îi desconsiderau pe greci.

Nu cu mult timp înainte, Irod, guvernatorul-marionetă al Galileei – care era locul de baștină al lui Isus –, îl executase pe Ioan Botezătorul. Dar Ioan a fost un om a cărui viziune Isus o împărtășise, iar executarea părea a fi de rău augur. Isus a stat față-n față cu pericolul misiunii Sale. Simțind tensiunea, Isus a intrat într-o casă, sperând că nimeni nu avea să știe că era acolo (după cum ne spune Marcu în relatarea lui). Dar femeia L-a găsit.

În cultura din timpul și locul acelea, o femeie nu avea dreptul să se afirme. În plus, această femeie aparținea unei culturi și unui popor pentru care evreii nu aveau timp, iar acest lucru a fost încă un dezavantaj pentru ea.

Dar fiica femeii era bolnavă. Ea voia ajutor și a insistat să-l ceară. Isus a respins-o și cuvintele Lui ar fi putut să-i rănească simțămintele.

Și apoi s-a întâmplat ceva ieșit din comun. Ea a răspuns. Era familiarizată cu câinii – spre deosebire de evrei, care nu aveau astfel de animale de companie –, și a zis: „Da, Doamne, dar și cățelei mănâncă firimiturile care cad de la masa stăpânilor lor.” Replica a fost convingătoare. Iar Isus a vindecat-o pe fiica ei.

Cum ai fi reacționat dacă ai fi fost în locul femeii siro-feniciene și te-ai fi confruntat cu aparentul refuz al lui Isus?

Isus și ucenicii Lui se îndreptaseră spre Ierusalim. Întrucât Irod își făcuse probleme din cauza lui Ioan Botezătorul, acum, autoritățile, inclusiv Irod, erau îngrijorate din cauza lui Isus. Cei care Îl urmau erau săracii și alți oameni vulnerabili, care doreau cu disperare o schimbare.

Mai presus de orice, Isus a dorit să aducă speranță lumii. Dar, de acum, El era sigur că cei mai puternici și mai privilegiați aveau să facă tot ce le stătea în putință pentru a-l nimici misiunea. Nu voiau ca El să aibă izbândă.

Cât despre cercul restrâns al ucenicilor lui Isus, cei doisprezece, ei păreau dornici să fie de partea Lui. Dar, în același timp, păreau nedumeriți, sau *orbi*. De exemplu, în Marcu 8:31-33, Marele Învățător îi îndeamnă pe discipolii Lui să *vadă* lucruri greu de văzut pentru ei. Și anume, în multe privințe ei erau încă orbi din punct de vedere spiritual față de ceea ce era cu adevărat important (vezi Marcu 8:37).

Toate acestea reprezintă fundalul întâlnirii lui Isus cu cineva care *vede*.

6. Ce putem învăța din experiența lui Bartimeu?

Marcu 10:46-52

Bartimeu dorise să vadă lucrurile despre care auzea că sunt frumoase. Dar capacitatea de a vedea implică mai mult decât vederea fizică. Cu alte cuvinte, această istorie este despre capacitatea spirituală de a vedea, despre a *pricepe*, despre a înțelege cine este cu adevărat Marele Învățător. Vederea fizică este una. Este un lucru important, și Isus știe aceasta. Dar El știe și că fiecare om are o dorință mai profundă, dorește o viață nouă și mai bună.

Ce ne învață Evrei 5:12-14 despre adevărata educație?

Ellen G. White ne spune, printre alte lucruri, că, atunci când îi răspundem cu adevărat Marelui Învățător, „vom dori să purtăm chipul Lui, să respirăm spiritul Său, să facem voia Sa și să-l fim plăcuți în toate lucrurile”. Alături de Isus, spune ea, „datoria devine o desfătare” (*Calea către Hristos*, pp. 58–59). Acum citește Marcu 5–7. În acest pasaj se găsește Predica de pe Munte, una dintre cele mai mari sinteze a ceea ce Marele Învățător a dorit să îi învețe pe ucenicii Săi, esența învățăturii despre Împărăția pe care El a venit să o înființeze.

Studiu la rând:**Isaia 64 – Ieremia 4*****Evangelizare, subcapitolul „Integrarea noilor credincioși în biserică”***

1. Unde scrie: „Noi suntem lutul, și Tu, olarul”?

2. Ce misiune avea să le dea Domnul celor „ce vor scăpa din Israel”?

3. Ce reprezenta acel vuiet care „se aude pe înălțimi”?

4. De ce și cum exprimă autorul concluzia sa că Domnul Și-a înșelat poporul?

5. Care sunt acele ramuri importante ale lucrării pe care adesea le neglijează pastorii?
